

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210063
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210063.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca zo dňa zo dňa 28. augusta 2013, č. k. 16C/210/2012-66, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Čadca rozsudkom zo dňa 28. augusta 2013, č. k. 16C/210/2012-66, návrh zamietol (výrok I.), žalovanej náhradu trov konania nepriznal (výrok II.), súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol (výrok III.).

Súd konštatoval, že žalobca v žalobe zo dňa 27. 09. 2012 žiadal, aby mu žalovaný nahradil škodu vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 385 eur, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcom v prieťahoch v konaní (poverenie nebolo vydané v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním 217 dní).

Z ustáleného skutkového stavu mal súd zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla súdu dňa 26. 11. 2009, pričom súd vydal poverenie dňa 08. 03. 2010 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 04572/09. Poverenie nebolo vydané na 15. deň od doručenia žiadosti, nakoľko súd zistil rozpor žiadosti exekútora s exekučným titulom, preto vyzval exekútora na odstránenie väd. Dňa 25. 02. 2010 súdny exekútor doručil súdu opravenú žiadosť o udelenie poverenia. Nakoľko vady boli odstránené dňa 25. 02. 2010 - dňa 08. 03. 2010, teda v zákonnej lehote 15. dní odo dňa podania riadnej žiadosti bolo poverenie vydané. Z uvedených dôvodov súd mal preukázané, že žalobca nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím a to nesprávnym úradným postupom.

Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súdom mohol návrh zamietnuť pri nespĺnení

čo i len jednej podmienky. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodnil len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti.

V tejto súvislosti mal za to, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto štádiu konania žalobca nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného. Vyúčtované režijné náklady žalobcu nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť žalobcu. Žalobca je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“). Žaloba je aj v tomto smere všeobecná, nepreskúmateľná. Nekonkretizoval prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadostučiniením. Žalobca v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt žalobcu, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska žalobcu a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom súdu, podmienky pre náhradu majetkovej škody. Tiež nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup), ani škodu a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdým porušením povinnosti a tvrdou škodou. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdými prietrahmi. Žalobca nepreukázal, že bez tvrdých prietrahov exekučného súdu by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila žalobcovi uspokojiť pohľadávku v novom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno neuniesol, preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdým porušením povinností exekučného súdu a tvrdou škodou. Tým zároveň súd ustálil, že žalobca nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby mohol konštatovať zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu. Preto návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie voči žalovanému v celom rozsahu zamietol.

Súd zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a nestranný súd. Nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostúpil návrh Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“. Dospel k záveru, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Žalobca opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci, odmieta platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti. Z toho dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, na základe námietky žalobcu a na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 O. s. p. predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. V tomto štádiu konania zákonná sudkyňa mala za to, že o jej návrhu na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu v Čadci i nadriadeným súdom. Zákonná sudkyňa tieto rozhodnutia rešpektovala, považovala ich za rozhodnutia v súlade so zákonom, nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. Ústava, zákonné práva sudkyne na vylúčenie z prejednávania rozhodovania vecí. Preto v nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. zákonná sudkyňa nepostúpila návrh na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu. Tiež podľa názoru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktoré ustanovenie

umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil. Prejudiciálnu otázku si súd môže vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonného sudcu, ktorá už bola vyriešená zákonným spôsobom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania vecí. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, resp. prieťahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konanie by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú žalobca podal. Žalobca tvrdí prieťahy v konaní a sám tieto prieťahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh žalobcu.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom konania je žalovaný, patrí mu právo na náhradu trov konania. Uplatnil si právo na náhradu trov konania, ktoré nevyščil v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Vzhľadom na výsledok konania, ktorým bol návrh voči žalovanému zamietnutý, nezaviazal žalovaného ako úspešného účastníka v nadväznosti na § 2 ods. 2 poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen žalobca, čo je ďalší dôvod pre ktorý súd nezaviazal žalovaného k zaplateniu súdneho poplatku za návrh.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

S poukazom na ust. § 114 ods. 2 druhá veta O. s. p. žalobca vytýkal súdu, že mu vyjadrenie žalovaného nedoručil pred termínom pojednávania, hoci ho mal k dispozícii. Nemal preto vedomosť o argumentácii a návrhoch na vykonanie dokazovania zo strany žalovaného, ani možnosť vyjadriť sa k použitej argumentácii a návrhom na dokazovanie. Konajúci súd tak vykonaním pojednávania, ale predovšetkým vykonaním dokazovania a vyhlásením uznesenia o ukončení dokazovania bez toho, aby žalobca mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania a mal možnosť sa vyjadriť k vykonanému dokazovaniu postupoval tak, že mu odňal možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak poukázal na to, že podal elektronicky na zverejnenú emailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Riadne a včas preto požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné,

aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzajúc z mylného skutkového stavu súd bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Žalobca tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protivrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V ďalšej časti odvolania zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa žalobcu súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2002 Z. z.

Vytýkal tiež súdu, že pri rozhodovaní vychádzal z právneho záveru, že Exekučný poriadok nestanovuje lehotu 15 dní na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Považoval síce za pravdivé, že Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 výslovne upravuje, len že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom ale z uvedenej dikcie nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, že poverenie vydá, alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok t.j. bez ohľadu na to, či poverenie udelí alebo neudelí. Podľa žalobcu ak exekučný súd včas nevydá či už poverenie, alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia (ku ktorému musel dospieť v lehote 15 dní od podania návrhu), spôsobuje zbytočné prieťahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktoré je nevyhnutné hodnotiť ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu.

Ďalej žalobca namietal, že konajúci súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal výlučne otázkou nesprávneho úradného postupu v podobe zbytočných prieťahov. Ostatné namietané skutočnosti (jednak rozhodnutie v zákonnej lehote, jednak neodôvodnenú nečinnosť ako aj existenciu zbytočných prieťahov) ignoroval. Takýto postup prvostupňového súdu je podľa neho neprípustný.

Žalobca je tiež presvedčený, že taký výklad ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým by žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody ak nebola podaná sťažnosť na prieťahy pred účinnosťou predmetného ustanovenia je ústavne nekonformný a s ohľadom na ust. čl. 152 ods. 4 Ústavy SR je takýto výklad neprípustný.

Napokon podľa žalobcu na preukázanie výšky škody a príčinnej súvislosti navrhol vykonanie dokazovania, ktoré súd nevykonal (oboznámenie s exekučným spisom exekučného súdu, urgencie, spracovanie znaleckého posudku).

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 a § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v tomto smere poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 9 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 06. 02. 2013 č.k. 10NcC/65/2013-17 sudkyňu Okresného súdu Čadca Mgr. Alenu Jančulovú vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp. zn. 16C/210/2012. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Aleny Jančulovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca.

Žalobca v súvislosti s postupom okresného súdu odvolaní namietal: - nedoručenie vyjadrenia žalovaného, - riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu, - nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniu žalovaného, k dôkazom ktoré súd vykonal, - nevykonanie navrhnutých dôkazov.

Čo sa týka vyjadrenia žalovaného k žalobe, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 12. 08. 2013, ktorý ho následne doručil splnomocnenému zástupcovi žalovaného dňa 19. 08. 2013. Bolo preto nepravdivé, pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 28. 08. 2013 o 11.30 hod. pojednávanie. Predvolanie doručil žalobcovi, jeho splnomocnenému zástupcovi ako i žalovanému dňa 02. 08. 2013. Dňa 23. 08. 2013 o 16.39 hod. bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu žalobcu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Žalobca navrhol, aby súd prerušil konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaniu veci. Okresný súd e-mailom zo dňa 27. 08. 2013 oznámil splnomocnenému zástupcovi žalobcu, že ním uvádzaný dôvod nepovažuje za závažný dôvod na odročenie pojednávania a pojednávanie bude vykonané. O návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol súd na pojednávaní dňa 28. 08. 2013 tak, že ho zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z konania, prevzal splnomocnený zástupca žalobcu dňa 02. 04. 2013. Bez zbytočného odkladu po doručení predvolania na pojednávanie mohol vzniesť procesný návrh na odročenie pojednávania z uvedeného dôvodu. Súd preto konal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. Tvrdený dôvod nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca si sami vytvorili prekážku prítomnosti na pojednávaní.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníkov sa nariadeného pojednávania zúčastniť. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Obdo 11/2013 prekážka alebo iná okolnosť musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, záväznosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Podľa odvolacieho súdu žalobca i jeho splnomocnený zástupca boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) pričom dôvody uvádzané žalobcom spočívajúce v podaní žiadosti o prerušenie konania nebolo možné považovať za dôležité pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Neúčastťou na pojednávaní žalobca a jeho splnomocnený zástupca si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Napriek uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 11Er/713/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené okresný súd v danom prípade vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Pokiaľ žalobca v odvolaní vytýkal súdu použitie nesprávneho právneho predpisu (mal aplikovať § 9 ods. 1 zákona č. 514/2013 Z. z. pred novelou č. 412/2012 Z. z. lebo škoda vznikla v r. 2010) odvolací súd poukazuje na to, že aj keď okresný súd v odôvodnení rozhodnutia citoval súčasné znenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodov nevyplýva, že z neho vychádzal. Prijal totiž záver, že k nesprávne úradnému postupu v danom prípade nedošlo nakoľko v exekučnom konaní bola po odstránení chyby zo strany súdneho exekútora dodržaná lehota na vydanie poverenia. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol podľa odvolacieho súdu dôvod zaoberať sa ani ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť a vznik škody. Ostatné odvolacie dôvody žalobcu s preskúmanou vecou nesúviseli.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.